

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **město Hluboká nad Vltavou**, se sídlem Masarykova 36, Hluboká nad Vltavou, zastoupen JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem se sídlem náměstí Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) ČEVAK, a. s.**, se sídlem Severní 8/2264, České Budějovice, **II) EG.D, a. s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **III) CETIN, a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **IV) M. M.**, **V) M. M.** a **VI) Z. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Josefem Šírkem, advokátem se sídlem Dr. Bureše 1, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. KUJCK 84321/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2021, č. j. 51 A 49/2020-142,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce a osoby zúčastněné na řízení I), II), III), IV), V) a VI) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 29. 9. 2014 žádost o dodatečné povolení stavby vodního díla „Kanalizační sběrač Hluboká nad Vltavou ZÁPAD“ podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „dříve

platný stavební zákon“. Magistrát města České Budějovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) nařídil rozhodnutím ze dne 24. 3. 2020, č. j. OOZP/6527/2019-29 Kub, odstranění této stavby. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nemožnosti nahradit hodnotící úvahy a odůvodnění žalovaným. Vady vzniklé v prvostupňovém řízení lze do jisté míry zhojit v odvolacím řízení, neboť tvoří jeden celek. Doplnil-li žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně o některé úvahy či důvody, které přisvědčují závěru o nutnosti odstranění posuzované stavby, není taková skutečnost důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. K porušení zásady dvojinstančnosti nedošlo, neboť žalobce podal odvolání, na které žalovaný reagoval napadeným rozhodnutím, v němž vypořádal vznesené odvolací námitky.

[3] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí sice již zhojit nelze, avšak v projednávaném případě bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumatelné. Odůvodnění tohoto rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), přestože pouze přejímá právní názory z rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. KUJCK 49695/2019. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí totiž uvedl, v čem spočívá nemožnost dodatečného povolení stavby, podotkl, že uvedené závěry mají oporu ve zjištěních získaných ze znaleckého posudku a v závěrech, k nimž dospěl také žalovaný v předcházejícím řízení. Krajský soud se rozhodl nezrušit napadené rozhodnutí pro formální vady také s přihlédnutím k délce řízení dosahující bezmála dvaceti let.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce vadného doručování, kterého se měl dopustit správní orgán I. stupně tím, že doručoval písemnosti zaměstnanci žalobce Mgr. Danielu Beritovi namísto jeho zástupci, společnosti VAK projekt s. r. o., a to až do dne 21. 2. 2020, kdy žalobce udělil plnou moc pro zastupování současnému zástupci, advokátu JUDr. Ladislavu Dusilovi. Krajský soud ve správním spise nalezl plnou moc ze dne 13. 3. 2017, kterou udělil Ing. Tomáš Jirsa, starosta žalobce coby statutární zástupce, Mgr. Danielu Beritovi, vedoucímu odboru právního a vnitřních věcí Městského úřadu Hluboká nad Vltavou, k jednání a zastupování své osoby jako statutárního zástupce žalobce, ve věci správního řízení vedeného odborem ochrany životního prostředí správního orgánu I. stupně, týkajícího se vydání dodatečného stavebního povolení na stavbu daného vodního díla. Tuto plnou moc žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil dne 14. 3. 2017 při jednání konaném na místě stavby. Nahradila proto předchozí plnou moc udělenou v roce 2014 společnosti VAK projekt s. r. o.

[5] Soud přitom nepřisvědčil žalobci, že se jednalo o pouhé pověření zaměstnance Mgr. Daniela Berita konat v řízení. Pro tvrzené pověření zaměstnance jednat v řízení za právnickou osobu se neužije plné moci, která se uděluje zvolenému zástupci k zastupování, nýbrž pověření udělené statutárním orgánem k jednání v určité věci. Žalobce však v písemnosti výslovně uvedl, že se jedná o plnou moc, nikoli o pověření zaměstnance. Soud vycházel mimo jiné z nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. I. ÚS 554/02, ze

pokračování

kterého vyplývá, že zaměstnanec musí své pověření statutárním orgánem k zastupování ve smyslu § 21 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), věrohodným způsobem doložit, a to předložením pověření uděleného statutárním orgánem k jednání v určité konkrétní věci, případně organizačním řádem, stanovami či vnitřním předpisem právnické osoby, ze kterého takové pověření vyplývá, a že takové pověření je třeba odlišit od plné moci, kterou účastník uděluje svému zvolenému zástupci.

[6] Bez ohledu na nepřehlednou situaci v jednání za žalobce shledal krajský soud námitku nesprávného doručování jako nedůvodnou, neboť je nezpochybnitelné, že se žalobce se všemi písemnostmi doručovanými v rámci prvostupňového řízení seznámil, adekvátně na ně reagoval a hájil svá práva, a proto by tvrzené vadné doručování nemohlo zakládat nezákonnost procesního postupu, pro kterou by bylo nutné rozhodnutí zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 60/2016-26). Žalobci byly všechny písemnosti prokazatelně doručeny, měl proto dostatečný prostor k tomu konzultovat situaci se svým předcházejícím zmocněncem, společností VAK projekt s. r. o., a namítat vadné doručování, což však neučinil. Žalobce ani neupřesnil, v čem konkrétně spatřoval vznik újmy v důsledku vadného doručování.

[7] Nedůvodná je podle krajského soudu i námitka nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména s ohledem na vykonatelnost výroku, v němž dle žalobce absentoval rozsah, v jakém má být stavba odstraněna. Správní orgán I. stupně ve výrokové části vymezil, co stavba obsahuje. Správní orgán totiž popsal objekty, jichž se stavba týká, konkrétně šlo o *úsek kanalizačního sběrače včetně kanalizačních šachet Š1, odlehčovací komoru OK1 a odtokové potrubí, které vede z OK1 a napojuje se v šachtě Š40A do původní kanalizace*. Dále vymezil pozemkové parcely, na nichž je celá stavba situována. V neposlední řadě správní orgán specifikoval stavbu, pro niž byla vypracována projektová dokumentace pro udělení dodatečného povolení stavby, čili pro projednávanou věc, a to takto: *„Jedná se o úsek kanalizačního sběrače v ulici Munická na pozemcích p. č. 1654/3 a 1650/11 v k. ú. Hluboká nad Vltavou. Odlehčovací komora OK1 včetně kanalizačního potrubí byla posunuta na soukromý pozemek p. č. 1654/3. Kanalizace částečně zasahuje pozemek 1650/11 ochranným pásmem v délce 5,25 m, dále kanalizační potrubí pokračuje po pozemku 1654/3, kanalizační potrubí vede přes šachtu Š1, ze které vede potrubí v délce 7,46 m do odlehčovací komory OK1. Z OK1 vede odlehčovací potrubí v délce 16,32 m po pozemku 1654/3 a napojuje se přes šachtu Š40A do původní kanalizace.“* Takto byla stavba vymezena při podání žádosti o její dodatečné povolení a rozhodnutí o jejím odstranění bylo výsledkem řízení o této žádosti.

[8] Krajský soud se pak nezabýval tvrzením žalobce, že správní orgány nerozhodly o jeho žádosti ze dne 29. 9. 2014. Tuto žalobní námitku totiž vznesl teprve v replice k vyjádření žalovaného po lhůtě k podání žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel se neztotožňuje se způsobem vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně krajským soudem.

Rozhodnutí žalovaného svým obsahem, rozsahem a povahou v podstatě nahrazuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje úvahy při hodnocení důkazů, jaké skutečnosti vzal správní orgán za prokázané a jaké nikoli, proč rozhodl o odstranění stavby a v jakém rozsahu. Správní orgán I. stupně nerozhodl ani o celém předmětu řízení, konkrétně chybí rozhodnutí o žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení. Rozhodnutí o odstranění stavby v sobě toto rozhodnutí neobsahuje. Dle stěžovatele je nerozhodné, že toto pochybení namítal až v replice, neboť absence takového výroku způsobuje vadnost rozhodnutí správních orgánů. Hodnotící úvahy se nemohou objevit až v rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť takovým postupem je účastník odňata jedna instance ve správním řízení. I rozhodnutí správního orgánu I. stupně musí obsahovat náležitosti požadované správním řádem. Závěr soudu o zásadě jednotnosti řízení v prvním a ve druhém stupni je v příkrém rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení. Pokud formální nedostatky vedou k porušení práv účastníka, není možné argumentovat tím, že již není namístě dále prodlužovat délku celého řízení pro tyto formální nedostatky. Ostatně během dosavadního průběhu správního řízení docházelo k opakovanému rušení předchozích rozhodnutí dodatečně povolujících stavbu a její užívání pro různé formální nedostatky.

[10] Krajský soud se nesprávným a nezákonným způsobem vypořádal s námitkou zastoupení ve správním řízení a nesprávného doručování v jeho průběhu. Listinu označenou za „plnou moc“, která byla udělena pracovníkovi Městského úřadu v Hluboké nad Vltavou Mgr. Danielu Beritovi, nelze považovat za plnou moc, kterou by stěžovatel udělil novému zmocněnci k jeho zastupování. Neodpovídá tomu text uvedený na této listině, neboť je v ní uvedeno, že starosta stěžovatele Ing. Tomáš Jirsa udělil zmocnění zaměstnanci stěžovatele k zastupování své osoby jako statutárního zástupce stěžovatele v daném řízení. Nejedná se tedy o zmocnění k zastupování stěžovatele, ale toliko k zastupování jeho starosty. Doručování veškerých rozhodnutí a dalších písemností jiným osobám než společnosti VAK projekt s.r.o. nebo současnému zmocněnci, JUDr. Ladislavu Dusilovi nemá účinky, a to včetně doručování přímo stěžovateli. Proto dosud neuplynuly žádné lhůty, které jsou navázány na účinné doručení těchto písemností. Platí tak bez ohledu na to, zda se stěžovatel měl možnost s takovými dokumenty seznámit či nikoliv, neboť mohl být veden přesvědčením, že správní orgány písemnosti doručují i jeho zmocněnci, který činí příslušná opatření k vydání dodatečného stavebního povolení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že některé úvahy správního orgánu I. stupně více rozvedl. Takový postup je nicméně souladný s tím, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou z hlediska soudního přezkumu považována za jeden celek, i se zásadou hospodárnosti řízení. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení, neboť postupoval podle § 88 dříve platného stavebního zákona, dle kterého je výsledkem řízení o odstranění stavby buďto dodatečné povolení dané stavby nebo nařízení jejího odstranění. Tuto úvahu nicméně žalovaný nemohl zahrnout do napadeného rozhodnutí ani do vyjádření k žalobě, neboť ji stěžovatel neuváděl. K tvrzenému vadnému doručování žalovaný konstatoval, že účastníkem řízení je stěžovatel, který je navenek zastoupen starostou, který plnou mocí zmocnil k zastupování Mgr. Daniela Berita jakožto statutární zástupce žalobce a nikoli jako fyzická osoba. To ostatně platí shodně i pro plnou moc udělenou JUDr. Ladislavu Dusilovi. Ve vztahu ke zbylým kasačním námitkám odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

III Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Kasační soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení doručování v rámci správního řízení ze strany krajského soudu. Neshledal ji jako důvodnou. Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že plnou moc udělil jeho statutární zástupce toliko k zastupování své osoby a nikoli k zastupování stěžovatele. Ve správním spisu je založena listina nazvaná jako Plná moc, kterou dne 13. 3. 2017 udělil starosta obce Ing. Tomáš Jirsa jakožto statutární zástupce stěžovatele Mgr. Danielu Beritovi k zastupování jeho osoby coby statutárního zástupce stěžovatele ve věci správního řízení, které je nyní předmětem tohoto soudního přezkumu. Již ze samotného znění listiny je zřejmé, že starosta stěžovatele nechce, aby jej zaměstnanec zastupoval jakožto soukromou osobu, nýbrž jakožto osobu oprávněnou za stěžovatele činit úkony ve správním řízení [viz § 30 odst. 4 správního řádu a § 103 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)]. Tento výklad podporuje i skutečnost, že zmocnění je omezeno pouze na zastupování v nyní přezkoumávaném řízení o dodatečném povolení stavby.

[14] Situace ohledně zastupování stěžovatele a doručování v průběhu správního řízení byla skutečně nepřehledná. K tomu však mohlo přispět i samotné jednání stěžovatele. Ze správního spisu vyplývá to, že dne 13. 3. 2017 udělil starosta obce Ing. Tomáš Jirsa plnou moc Mgr. Beritovi k zastupování své osoby coby statutárního zástupce stěžovatele ve věci správního řízení, které je nyní předmětem tohoto soudního přezkumu. Ze správního spisu rovněž plyne, že Mgr. Berit tuto plnou moc předal správnímu orgánu I. stupně během jednání dne 14. 3. 2017 – v protokolu z jednání je uvedeno, že tento zaměstnanec stěžovatele předal správnímu orgánu „plnou moc k zastupování“. Tohoto jednání se současně účastnil i zaměstnanec společnosti VAK projekt s. r. o., která stěžovatele do té doby zastupovala. Ještě rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 19. 4. 2017 i vyrozumění o odvolání osob zúčastněných na řízení IV) až VI) ze dne 28. 4. 2017 zaslal správní orgán I. stupně stěžovateli i společnosti VAK projekt s. r. o. jakožto „zplnomocněnému zástupci“ stěžovatele. Na vyrozumění o odvolání nicméně reagoval vyjádřením ze dne 10. 5. 2017 již Mgr. Berit – na hlavičkovém papíře stěžovatele, opatřeným razítkem stěžovatele, přičemž pod jeho jménem bylo uvedeno „vedoucí odboru právního a vnitřních věcí“. Následně žalovaný zaslal rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 7. 2017 pouze stěžovateli, avšak „prostřednictvím Mgr. Berita“. Od té doby správní orgán I. stupně zasílal všechny písemnosti výhradně stěžovateli, logicky na stejnou adresu, na které sídlí i jeho zaměstnanec Mgr. Berit, tedy na adresu sídla stěžovatele, resp. do jeho datové schránky. Tímto způsobem doručoval např. vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 18. 8. 2017, pozvání k ústnímu jednání konanému dne 14. 11. 2018, rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 17. 1. 2019, vyrozumění o podaném odvolání ze dne 4. 2. 2019 či vyrozumění o pokračování v řízení. Žalovaný rovněž doručoval stěžovateli,

avšak vždy prostřednictvím Mgr. Berita – vedle již zmíněného rozhodnutí ze dne 10. 7. 2017 se jednalo o rozhodnutí ze dne 6. 5. 2019 a ze dne 29. 11. 2019.

[15] Nejvyšší správní soud se však především ztotožnil se závěrem krajského soudu, že nedostatečné vyjasnění otázky, komu a z jakého titulu mělo být v rámci řízení doručováno, nemůže zakládat vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nedoručení určité písemnosti zástupci účastníka správního řízení totiž nezakládá *a priori* nezákonnost procesního postupu, pro kterou by bylo nutné vždy následně vydané rozhodnutí zrušit. Vždy je totiž nutné posoudit, zda dané pochybení vedlo ke zkrácení práv účastníka řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014-41, č. j. 5 As 60/2016-26, na který odkazoval krajský soud, či ze dne 16. 11. 2022, č. j. 6 As 275/2021-57).

[16] Jak konstatoval již krajský soud, stěžovatel se se všemi písemnostmi prokazatelně seznámil, reagoval na ně a hájil tak svá práva. Konkrétně lze například zmínit, že nejprve na písemnosti doručované jak stěžovateli, tak společnosti VAK projekt s. r. o., reagoval pouze stěžovatel prostřednictvím Mgr. Berita. Následně byl stěžovatel přítomen místnímu šetření dne 17. 5. 2018, jednání dne 28. 11. 2018, kterého se za stěžovatele zúčastnil Mgr. Berit. Téhož dne zaslal stěžovatel správnímu orgánu I. stupně vyjádření, které bylo podepsáno přímo starostou stěžovatele. Následné vyjádření k odvolání obdržel správní orgán opět prostřednictvím Mgr. Berita jakožto vedoucího odboru právního a vnitřních věcí. Nadto stěžovateli muselo být zřejmé, že jsou písemnosti doručovány pouze jemu a nikoli společnosti VAK projekt s. r. o., a to z rozdělovníku, který byl zahrnut na konci každé písemnosti a ve které společnost VAK projekt s. r. o. mezi adresáty chyběla. Stěžovatel, jehož statutárním zástupcem byl po celou dobu správního řízení a ostatně i řízení před správními soudy starosta Ing. Tomáš Jirsa, však vadné doručování ve správním řízení nenamítal. Lze tedy shrnout, že bez ohledu na to, zda při doručování správní orgány pochybily či nikoli, nemohlo dojít ke zkrácení práv stěžovatele. Ten se totiž se všemi písemnostmi prokazatelně nejen seznámil, ale rovněž na ně reagoval a bránil tak v řízení účinně svá veřejná subjektivní práva.

[17] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány nerozhodly o celém předmětu řízení, ale toliko o odstranění stavby a nikoli o žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení. Tato námitka se týká výkladu § 88 dříve platného stavebního zákona. Krajský soud i žalovaný správně upozornili na to, že stěžovatel tuto žalobní námitku zahrnul teprve do repliky ze dne 26. 1. 2021. Přitom napadené rozhodnutí mu bylo doručeno již dne 19. 7. 2020. Námitku chybějícího rozhodnutí o části předmětu řízení proto uplatnil opožděně, po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. V tomto případě by se nejednalo ani o vadu rozhodnutí, ke které by soud byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, jako by tomu bylo např. v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti výroku. Námitka se týká výkladu § 88 dříve platného stavebního zákona, konkrétně toho, zda je výsledkem řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby buďto její dodatečné povolení nebo nařízení jejího odstranění, či zda je správní orgán povinen rozhodnout o obou těchto otázkách (příčemž platí první varianta). Krajský soud tedy nebyl oprávněn se touto námitkou zabývat.

pokračování

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž brojil proti tomu, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho nahrazení rozhodnutím žalovaného. Nevznesl však téměř žádnou konkrétní argumentaci (viz níže) proti této části odůvodnění rozsudku krajského soudu. Proto kasační soud pouze stručně uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byť velmi stručné, obsahuje všechny náležitosti požadované § 68 odst. 3 správního řádu; obsahuje úvahy při hodnocení důkazů, skutečnosti, které vzal správní orgán za prokázané a které nikoli, a důvody, proč rozhodl o odstranění stavby. Správní orgán I. stupně rovněž stanovil, v jakém rozsahu má být stavba odstraněna. Nelze proto konstatovat, že toto rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

[19] Stěžovatel argumentuje pouze tím, že závěr soudu o zásadě jednotnosti řízení v prvním a ve druhém stupni je v příkrém rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení, a také tím, že není možné argumentovat délkou řízení, pokud formální nedostatky vedly k porušení práv stěžovatele. K tomu je třeba konstatovat, že závěr soudu o jednotnosti řízení v prvním a ve druhém stupni vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, na který odkázal i krajský soud, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[v]e správním řízení (...) tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. (...) tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).“* Ve vztahu k délce řízení krajský soud pouze uvedl, že se jednalo o jeden z faktorů, který vzal v úvahu při rozhodování, zda napadené rozhodnutí zrušit pro formální nedostatky. Vedle toho však dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně hranici přezkoumatelnosti překročilo, a bylo proto možné i následné doplnění úvah žalovaným. Formální nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně v takovém případě nemohly vést k porušení práv stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že ani výše uvedené argumenty stěžovatele nemohou zvrátit závěr krajského soudu o zákonnosti postupu žalovaného, který doplnil úvahy správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutí však bylo i samo o sobě přezkoumatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost a nadto jim ani žádné náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu